

ÉBERT TIBOR
Maximák

I.

*Hegyek mutatoujján a gyűrű.
Mély, látható gravírozással.
Vájatában szivárog, felszívódik, kiömölne
az a vászontekintetű mosoly
szelídségre, jóságra,
alapító, hódító, kunkorodó görbület.
A dombra székeket hordtak fel fejszékkel.*

II.

*Felismernélek:
felesleges.
Minden fűszál
esőkön gondolkodik.
Fúj a szél,
s tekerceket gurít rád.
... zizzenéstelen papírképzület.*

III.

*Mi ez?
Mi? Mi? Mi?
A dolgok lényege.
Elkeresztellek, mondalak
sónak, fának, tükörnek, násznak...
Mi ez? Mi ez?
Szavak, árnyak, csónak születése.*

SZIGETI LAJOS
Séta a sírkertben

*Virágos temetőkert
ösvényein gyíkok kergetőznek,
madarak dáridója disszonáns,
mint túlvilági hollókárogás.
Leírhatatlan mind, – a volt,
már csak nevében él a holt,
teste virágföld, lelke árnyék,
éjfélkor kísért, lidérc lángként,
családfa elhalt felmenő ága
int: szárazát az idő kivágja.*

*Egy sóhajtás – a lélek fölszáll,
súlyosabb ég sötétje dől rám.*